

Warszawa-Poznań, dnia 23 października 2024 r.

Fundacja Dobre Państwo
ul. Żbikowa 14
61 – 065 Poznań
KRS: 0000903252

Pan Posel
Szymon Hołownia
Marszałek SEJMU RP
w miejscu

PETYCJA

Na podstawie art. 63 Konstytucji RP i art. 2 art. 2 ust. 3 Ustawy o petycjach wnosimy petycję o podjęcie działań w celu wniesienia pod obrady Parlamentu projektu ustawy o zmianie ustawy o petycjach (Dz. U. 2014 poz. 1195 z 11 lipca 2014 r.) polegającej na zmianie art. 13. ust. 2. Zmiana sprowadza się do usunięcia słowa „nie”. Dodanie art. 13 ust. 3 o wyznaczający okres 30 dni na wniesienie skargi. Przepis, po przyjęciu postulowanych zmian ustawy o petycjach, przyjmie treść:

Art. 13. 1. Podmiot rozpatrujący petycję zawiadamia podmiot wnoszący petycję o sposobie jej załatwienia wraz z uzasadnieniem w formie pisemnej albo za pomocą środków komunikacji elektronicznej.

2. Sposób załatwienia petycji może być przedmiotem skargi.

3. Skargę wnosi się w terminie 30 dni od daty doręczenia na adres podmiotu, który pierwotnie rozpatrzył petycję.

UZASADNIENIE

O, Wy, którzy krążycie w wyższych sferach rozważań nad losem narodowym, którzy wsłuchujecie się w echa mądrości płynących z niebotycznych wyżyn legislacyjnych! Wzywamy Was, choć przecież wiemy, że nadzieja na zrozumienie tej skromnej, jakże nieistotnej kwestii, dawno już opuściła to ziemskie padoły. Któż bowiem, przyglądając się codziennym deliberacjom, w których sztuka zagmatwania przewyższa prostotę logiki, mógłby jeszcze oczekiwać odrobiny refleksji, a cóż dopiero – działania? Wszak powiadam, że zaprezentujemy Wam dziś propozycję zmian o wręcz kosmicznej doniosłości – usunięcie pewnego „nie” z ustawy, drobny gest w stronę suwerena, który może i zauważy, że coś się zmieniło, ale kto by go pytał?

Czyż nie jest to jednak przejaw wielkodusznej biurokratycznej miłości, by raz jeszcze, jakże lekko, unieść rękę nad kartą zmian, które nie uczynią systemu sprawiedliwszym, ale przynajmniej wyglądają na zajęcie się sprawami tego świata? Oto nasz apel do Was, wielkich budowniczych panteonu praworządności – wykrzescie z siebie odrobinę łaski, bo kto, jeśli nie Wy, może w końcu uratować nasze niezmiernie, codzienne perypetie z petycjami?

To prosta zmiana punktowa. Zwykle usunięcie trzech literek. Było słówko „nie” i pstryk nie ma. Absolutnie żadna zmiana systemowa. Bezspornie nie jest to zmiana ustrojowa. Dotyczy czego Członkowie Komisji ds. Petycji wagę odczuwają. Ustawa o Petycjach jest dla ludzi i przez ludzi powinna być ku ludziom skierowaną.

Jakżeż dalece mniej to, niczym sienkiewiczowskie „nic to Jędrus” dawne „lub czasopisma”. Rozumiecie konieczność mądrości etapu. Biurokracja się pokrzepi – ba, pewnie będzie nawet i lepiej. Nic o nas, nic o suwerenie bez Was Panie i Panowie Szlachetni Polityczki i Politycy. Działajcie i dyskursowi społecznemu nieba przychylajcie. Dacie radę. Nawet pytać i rady wyglądać nie trzeba. Warto sprostać.

Ubocznie piszą do nas widzowie, którzy śledzą poczynania i losy już blisko pół setki petycji złożonej w bieżącej kadencji. Kibicują nam. Wielu nas wspiera aż

duma z kasy politycznej w prostakach szarej codziennej pracy wzbiera. Może nie jest to kwietnikach i rabatach zielnych. Może nie dotyczy to kluczowej wiaty nad ławeczką spoczynku w czasie wyczekiwania na dyżur własnego parlamentarzysty. To nadzieja na dyskurs lud dialog, ludzi głosu pozbawionych, którzy do władzy mogą listy pisać i składać petycje. Jak jest każdy widzi. 10 lat to szmat tradycji. Ukłony i szacunek.

Naród chce zmiany. Polki i Polacy żądają prawa do skargi. My o tym wiemy, gdyż mamy kontakty, relacje i czas na rozmowy. Taka jest wola i z pokorą ją wnosimy.

Prawo do skargi w Polsce jest jednym z fundamentalnych uprawnień obywatelskich, wynikających z zasady demokratycznego państwa prawnego oraz zasady legalizmu, które są zapisane w Konstytucji RP z dnia 2 kwietnia 1997 roku. Prawo to stanowi gwarancję ochrony praw jednostki przed działaniami organów publicznych, które naruszają jej prawa lub interesy prawne.

Podstawy konstytucyjne prawa do skargi.

Art. 45 Konstytucji RP przyznaje każdemu prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd. Dodatkowo, w art. 77 ust. 2 Konstytucji stwierdza się, że "ustawa nie może zamykać drogi sądowej dochodzenia naruszonych wolności lub praw". Oznacza to, że każda osoba, której prawa zostały naruszone, ma prawo do dochodzenia swoich racji przed sądem, a żadne przepisy prawa nie mogą tego prawa ograniczać.

Prawo do skargi administracyjnej.

Jednym z głównych instrumentów, którym jednostka może korzystać w relacjach z administracją publiczną, jest skarga administracyjna. Została ona uregulowana w Kodeksie postępowania administracyjnego (k.p.a.). Zgodnie z art. 227 k.p.a., przedmiotem skargi może być "naruszenie prawa, zaniedbanie lub nienależyte wykonywanie zadań przez organy administracji publicznej". Każdy obywatel, organizacja społeczna lub jednostka organizacyjna ma prawo złożyć skargę, jeśli uważa, że jej interes prawny został naruszony przez działanie lub zaniechanie organu administracji.

Skargi administracyjne mogą być składane nie tylko w odniesieniu do bezpośrednich działań organów administracji, ale także do osób, które w ich

imieniu wykonują określone czynności. Organem właściwym do rozpatrzenia skargi jest najczęściej organ wyższego stopnia lub bezpośredni przełożony osoby, której skarga dotyczy.

Skarga konstytucyjna.

Szczególną formą skargi jest skarga konstytucyjna, której tryb został przewidziany w art. 79 Konstytucji RP oraz w ustawie o Trybunale Konstytucyjnym. Skarga konstytucyjna przysługuje każdej osobie, której konstytucyjne prawa lub wolności zostały naruszone poprzez wydanie orzeczenia, decyzji lub innego aktu normatywnego. Warunkiem dopuszczalności skargi jest uprzednie wyczerpanie dostępnych środków prawnych przed sądami powszechnymi lub administracyjnymi.

Skarga konstytucyjna nie jest środkiem, który służy kwestionowaniu każdej niekorzystnej decyzji administracyjnej lub sądowej. Musi ona wykazywać, że doszło do naruszenia konkretnych praw konstytucyjnych, a Trybunał Konstytucyjny rozstrzyga w sprawach zgodności z Konstytucją aktów normatywnych, na podstawie których wydano ostateczne orzeczenia sądowe lub decyzje administracyjne.

Skargi do międzynarodowych organów ochrony praw człowieka.

Polska jest stroną szeregu międzynarodowych traktatów dotyczących ochrony praw człowieka, w tym Europejskiej Konwencji Praw Człowieka (EKPC). Obywatele polscy mogą składać skargi do Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu, gdy uznają, że w toku postępowania sądowego naruszone zostały ich prawa zagwarantowane w Konwencji. Skarga taka może być złożona dopiero po wyczerpaniu wszystkich krajowych środków odwoławczych.

Prawo do skargi w Polsce jest szerokim mechanizmem ochrony praw jednostki wobec organów państwowych. Obejmuje zarówno skargi administracyjne, konstytucyjne, jak i możliwość skorzystania z międzynarodowych trybunałów praw człowieka. Stanowi ono istotny element systemu prawnego, który zapewnia jednostkom efektywną ochronę prawną i dostęp do sądu, spełniając tym samym wymogi demokratycznego państwa prawa.

Prawo do skargi, będące istotnym elementem ochrony praw obywateli, funkcjonuje w wielu krajach europejskich w różnych formach i jest integralną częścią ich systemów prawnych. Oto kilka przykładów, jak zasada prawa do skargi została przyjęta i realizowana w różnych krajach Europy:

Niemcy – Skarga konstytucyjna.

W Niemczech prawo do skargi konstytucyjnej (Verfassungsbeschwerde) odgrywa kluczową rolę w ochronie praw obywatelskich. Zgodnie z ustawą zasadniczą (Grundgesetz), każdy obywatel może złożyć skargę konstytucyjną do Federalnego Trybunału Konstytucyjnego (Bundesverfassungsgericht) w Karlsruhe, jeśli uważa, że jego podstawowe prawa konstytucyjne zostały naruszone przez działania władzy publicznej, w tym ustawodawczej, wykonawczej lub sądowniczej. Warunkiem skargi jest wyczerpanie środków prawnych w sądach niższej instancji. Trybunał może uchylić orzeczenia sądowe lub decyzje administracyjne sprzeczne z niemiecką konstytucją.

Francja – Prawo do odwołania (Recours pour excès de pouvoir).

We Francji jednym z głównych instrumentów ochrony praw obywatelskich jest skarga do sądu administracyjnego na działania administracji publicznej, tzw. recours pour excès de pouvoir. Jest to forma skargi, którą każdy obywatel może wnieść, jeśli uważa, że decyzja administracyjna została wydana z naruszeniem prawa. Skargi te są rozpatrywane przez sądy administracyjne, a w sprawach najwyższej wagi przez Radę Stanu (Conseil d'État). Skarga może skutkować unieważnieniem decyzji administracyjnej, jeśli sąd uzna, że narusza ona przepisy prawa.

Wielka Brytania – Sądowa kontrola legalności działań administracyjnych (Judicial Review).

W Wielkiej Brytanii obywatele mają prawo wnieść skargę na działania organów władzy publicznej poprzez instytucję judicial review, czyli sądowej kontroli legalności decyzji administracyjnych. Procedura ta pozwala na zbadanie czy władza publiczna działała zgodnie z prawem, przestrzegała zasady proporcjonalności i respektowała prawa obywatelskie. Jeśli sąd uzna, że działanie organu było niezgodne z prawem, może ono zostać unieważnione. Sądowa kontrola ma charakter proceduralny i koncentruje się na zgodności decyzji z prawem, a nie na jej merytorycznej słuszności.

Hiszpania – Skarga na naruszenie praw podstawowych (Recurso de amparo).

W Hiszpanii obywatele mogą korzystać z instytucji recurso de amparo, która pozwala na ochronę ich praw podstawowych zagwarantowanych w Konstytucji Hiszpańskiej. Skargę można złożyć do Trybunału Konstytucyjnego (Tribunal Constitucional) w przypadku naruszenia praw, takich jak prawo do wolności, równości lub prawo do prywatności, w wyniku decyzji sądów, władz publicznych lub ustawodawcy. Aby wnieść skargę, konieczne jest wcześniejsze wyczerpanie wszystkich środków prawnych dostępnych w postępowaniu sądowym.

Szwecja – Ombudsman parlamentarny (Justitieombudsmannen).

W Szwecji jednym z unikalnych narzędzi ochrony praw obywateli jest instytucja Ombudsmana Parlamentarnego (Justitieombudsmannen), który zajmuje się skargami na działanie władz publicznych. Każdy obywatel może złożyć skargę, jeśli uważa, że został potraktowany niesprawiedliwie lub jego prawa zostały naruszone przez organy publiczne. Ombudsman prowadzi postępowania wyjaśniające i może wydawać zalecenia lub zwracać się do właściwych instytucji o naprawienie naruszeń, choć sam nie posiada mocy wydawania wiążących decyzji.

Włochy – Skarga administracyjna (Ricorso amministrativo).

We Włoszech prawo do skargi administracyjnej (ricorso amministrativo) daje obywatelom możliwość kwestionowania działań organów administracji publicznej. Skarga może zostać złożona do sądów administracyjnych, a w szczególnych przypadkach do Rady Stanu (Consiglio di Stato). Obywatele mogą składać skargi, jeśli uważają, że decyzje administracyjne naruszają ich prawa lub są sprzeczne z obowiązującymi przepisami. Sąd administracyjny może uchylić decyzję, która zostanie uznana za nielegalną lub wydaną z przekroczeniem kompetencji.

Polska na tle europejskim.

Polska, podobnie jak inne kraje europejskie, zapewnia obywatelom szerokie możliwości skorzystania z prawa do skargi, zarówno w formie skarg administracyjnych, jak i konstytucyjnych. Instytucje takie jak sądy administracyjne, Trybunał Konstytucyjny czy Europejski Trybunał Praw Człowieka są kluczowymi elementami systemu ochrony praw obywatelskich. W

porównaniu z innymi krajami, system prawa do skargi w Polsce opiera się na podobnych zasadach, jednak niektóre kraje, jak Niemcy, posiadają bardziej rozwinięte mechanizmy skargi konstytucyjnej, a inne, jak Szwecja, mają unikalne instytucje takie jak Ombudsman Parlamentarny.

Prawo do skargi jest fundamentalnym elementem systemu ochrony praw obywatelskich w całej Europie. Pomimo różnic w proceduralnych rozwiązaniach, wspólnym celem państw europejskich jest zapewnienie obywatelom skutecznych środków ochrony przed nieprawidłowościami w działaniu władzy publicznej, co odzwierciedla zasadę praworządności i demokratyczne wartości.

Prawo do sądu jest jednym z podstawowych praw obywatelskich gwarantowanych w Polsce, zarówno przez Konstytucję RP, jak i przez międzynarodowe umowy, których Polska jest stroną, takie jak Europejska Konwencja Praw Człowieka. Prawo to zapewnia obywatelom możliwość dochodzenia swoich praw przed niezależnym, bezstronnym i niezawisłym sądem, stanowiąc filar demokratycznego państwa prawa.

Podstawy konstytucyjne prawa do sądu.

Prawo do sądu jest zagwarantowane w art. 45 Konstytucji RP z dnia 2 kwietnia 1997 roku. Zgodnie z tym przepisem "każdy ma prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd". Artykuł ten odnosi się do wszystkich postępowań sądowych, zarówno w sprawach cywilnych, karnych, jak i administracyjnych, a jego celem jest ochrona jednostki przed arbitralnością działań organów władzy publicznej.

Elementy prawa do sądu.

Prawo do sądu obejmuje kilka kluczowych elementów, które składają się na pełną ochronę prawną obywatela:

1. Prawo dostępu do sądu – Obywatele mają prawo do wnoszenia sprawy do sądu, jeśli ich prawa lub wolności zostały naruszone. Państwo ma obowiązek stworzyć system, który umożliwia skuteczny dostęp do wymiaru sprawiedliwości, a przepisy prawne nie mogą zamykać drogi sądowej w dochodzeniu naruszonych praw (art. 77 ust. 2 Konstytucji).

2. Prawo do sprawiedliwego postępowania – Postępowanie przed sądem musi być uczciwe i przestrzegać zasad rzetelności proceduralnej. Oznacza to, że każda ze stron postępowania ma prawo do bycia wysłuchaną, prawo do przedstawienia dowodów oraz prawo do obrony.
3. Prawo do jawnego rozpatrzenia sprawy – Konstytucja RP przewiduje, że postępowania sądowe powinny być jawne, co oznacza, że obywatel ma prawo do uczestniczenia w rozprawie, a sąd ma obowiązek zapewnić dostęp publiczności do spraw, o ile nie występują szczególne okoliczności, które uzasadniają wyłączenie jawności (np. ochrona porządku publicznego lub moralności).
4. Prawo do rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki – Zasada ta ma na celu zapobieganie przewlekłości postępowania, co mogłoby prowadzić do naruszenia praw obywateli. Polska jest stroną Europejskiej Konwencji Praw Człowieka, której art. 6 również gwarantuje prawo do rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie.
5. Prawo do odwołania – Obywatele mają prawo do złożenia apelacji od orzeczeń wydanych przez sądy pierwszej instancji. Prawo do sądu obejmuje więc możliwość skorzystania z dostępnych środków zaskarżenia, co jest kluczowe dla zapewnienia rzetelności procesu sądowego i ochrony praw obywatelskich.

Prawo do sądu w postępowaniu administracyjnym.

W polskim systemie prawnym prawo do sądu obejmuje również możliwość zaskarzania decyzji administracyjnych. Zostało to uregulowane przede wszystkim w ustawie – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (PPSA), która daje obywatelom możliwość wnoszenia skarg na decyzje administracyjne do sądów administracyjnych, w tym do Naczelnego Sądu Administracyjnego. Gwarancja dostępu do sądu administracyjnego wynika również z art. 184 Konstytucji, który przewiduje, że sądy administracyjne kontrolują działalność administracji publicznej pod względem zgodności z prawem.

Prawo do sądu w kontekście międzynarodowym.

Polska jako członek Unii Europejskiej i Rady Europy, jest zobowiązana do przestrzegania międzynarodowych standardów ochrony praw człowieka. Kluczowym aktem w tej dziedzinie jest Europejska Konwencja Praw Człowieka (EKPC), której art. 6 zapewnia prawo do rzetelnego procesu sądowego. Każdy

obywatel Polski, po wyczerpaniu krajowych środków odwoławczych, może złożyć skargę do Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu, jeśli uzna, że jego prawo do sądu zostało naruszone.

Ograniczenia prawa do sądu.

Pomimo swojej fundamentalnej roli, prawo do sądu może podlegać pewnym ograniczeniom, które muszą jednak spełniać wymogi proporcjonalności i legalności. Ograniczenia te mogą wynikać z przepisów proceduralnych, takich jak terminy do wniesienia skargi, wymogi dotyczące opłat sądowych czy też warunki formalne skarg. W żadnym jednak przypadku ograniczenia te nie mogą prowadzić do całkowitego uniemożliwienia realizacji prawa do sądu.

Skutki naruszenia prawa do sądu.

Naruszenie prawa do sądu może mieć poważne konsekwencje prawne. W przypadku stwierdzenia naruszenia tego prawa przez polskie sądy lub administrację publiczną, obywatel może dochodzić odszkodowania za szkody wynikłe z takiego naruszenia. Dodatkowo, naruszenie prawa do sądu może prowadzić do interwencji międzynarodowych organów ochrony praw człowieka, takich jak Europejski Trybunał Praw Człowieka, który może orzec, że Polska naruszyła postanowienia EKPC.

Prawo do sądu w Polsce jest fundamentalnym prawem obywatelskim, gwarantowanym przez Konstytucję i międzynarodowe umowy. Stanowi ono kluczowy element ochrony praw jednostki przed arbitralnymi działaniami władzy publicznej i zapewnia możliwość dochodzenia sprawiedliwości w sprawach cywilnych, karnych i administracyjnych. System polski zapewnia obywatelom dostęp do niezależnych sądów, prawo do odwołania oraz ochronę przed przewlekłością postępowania, co jest istotnym elementem demokratycznego państwa prawa.

Prawo do odwołania, zwane również prawem do zaskarżenia, jest kluczowym elementem polskiego systemu prawnego i stanowi jedno z fundamentalnych praw procesowych, przysługujących każdemu obywatelowi. Prawo to gwarantuje jednostce możliwość zaskarżenia orzeczeń sądów niższej instancji, co jest istotnym zabezpieczeniem sprawiedliwości i praworządności w demokratycznym państwie prawnym. Zasada ta ma swoje umocowanie w Konstytucji RP, a także w przepisach ustawowych regulujących różne rodzaje postępowań.

Podstawy konstytucyjne prawa do odwołania.

Art. 78 Konstytucji RP z 1997 roku wyraźnie stanowi, że "każda ze stron ma prawo do zaskarżenia orzeczeń i decyzji wydanych w pierwszej instancji". Oznacza to, że obywatele mają prawo do kontroli rozstrzygnięć sądowych lub administracyjnych przez wyższe instancje. Konstytucja dopuszcza możliwość wprowadzenia wyjątków od tej zasady, lecz mogą one dotyczyć tylko spraw określonych w ustawie.

Prawo do odwołania jest także ujęte w Europejskiej Konwencji Praw Człowieka, której art. 6 oraz art. 13 gwarantują prawo do skutecznego środka odwoławczego w przypadku naruszenia praw człowieka.

Zakres prawa do odwołania w różnych postępowaniach.

Prawo do odwołania przysługuje obywatelom w różnych rodzajach postępowań sądowych i administracyjnych. Zależnie od charakteru sprawy, dostępne są różne środki zaskarżenia:

1. Prawo do odwołania w postępowaniu cywilnym

W postępowaniu cywilnym, prawo do odwołania obejmuje możliwość złożenia apelacji od orzeczeń sądu pierwszej instancji do sądu wyższej instancji. Apelacja jest środkiem odwoławczym pełnym, co oznacza, że sąd apelacyjny ma prawo zbadać zarówno stan faktyczny, jak i prawny sprawy. W tym trybie można zgłaszać nowe dowody oraz argumenty, które nie były wcześniej rozpatrywane. Ostateczne orzeczenie sądu apelacyjnego może być zaskarżone kasacją do Sądu Najwyższego, jeśli zachodzą szczególne przesłanki określone w Kodeksie postępowania cywilnego (KPC).

2. Prawo do odwołania w postępowaniu karnym

W postępowaniu karnym każda ze stron, czyli zarówno oskarżony, jak i prokurator, ma prawo złożyć apelację od wyroku sądu pierwszej instancji. Apelacja w postępowaniu karnym ma na celu skontrolowanie prawidłowości orzeczenia pod względem prawnym, jak i faktycznym. Przysługuje ona zarówno od wyroków skazujących, jak i uniewinniających, oraz od wyroków dotyczących środka karnego. Dalszym środkiem zaskarżenia jest kasacja, która jest dostępna

przed Sądem Najwyższym i dotyczy jedynie najpoważniejszych uchybień prawnych.

3. Prawo do odwołania w postępowaniu administracyjnym

W postępowaniu administracyjnym, które reguluje Kodeks postępowania administracyjnego (KPA), każda osoba, której interes prawny został naruszony decyzją administracyjną, ma prawo do wniesienia odwołania do organu wyższej instancji. Odwołanie takie jest rozpatrywane przez organ administracyjny wyższego stopnia, który bada zgodność decyzji z przepisami prawa oraz jej zasadność. W przypadku niesatysfakcjonującego rozstrzygnięcia, obywatel ma prawo wnieść skargę do sądu administracyjnego, co otwiera drogę do dalszej kontroli przez Naczelny Sąd Administracyjny.

4. Prawo do odwołania w postępowaniu sądowo-administracyjnym

Prawo do odwołania w postępowaniach sądowo-administracyjnych zapewnia obywatelom możliwość kwestionowania decyzji organów administracji publicznej przed sądami administracyjnymi. Sąd administracyjny pierwszej instancji, na przykład wojewódzki sąd administracyjny, rozpatruje sprawę pod względem zgodności z prawem, a jego orzeczenie może być zaskarżone do Naczelnego Sądu Administracyjnego. W postępowaniu tym chodzi głównie o badanie legalności decyzji, a nie o ocenę ich merytorycznej treści.

Środki zaskarżenia.

Polski system prawny przewiduje kilka form środków zaskarżenia, które różnią się w zależności od rodzaju postępowania:

1. Apelacja – Jest głównym środkiem odwoławczym od orzeczeń wydanych w pierwszej instancji zarówno w sprawach cywilnych, jak i karnych. Apelacja ma charakter pełny, co oznacza, że sąd drugiej instancji może przeprowadzić pełną kontrolę zarówno prawnych, jak i faktycznych aspektów sprawy.
2. Zażalenie – Środek zaskarżenia przysługuje na postanowienia sądowe oraz niektóre decyzje organów administracyjnych. W ramach zażalenia, sąd wyższej instancji bada zasadność postanowienia pod kątem zgodności z prawem.

3. Kasacja – Kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, który przysługuje od prawomocnych orzeczeń sądów apelacyjnych. Wnosi się ją do Sądu Najwyższego w sprawach cywilnych lub karnych, gdy istnieje poważne naruszenie przepisów prawa. Kasacja nie służy do ponownej oceny stanu faktycznego, lecz do kontroli prawidłowości stosowania przepisów prawa.
4. Skarga kasacyjna – W postępowaniu sądowo-administracyjnym, po wyczerpaniu środków odwoławczych przed wojewódzkim sądem administracyjnym, obywatel ma prawo do wniesienia skargi kasacyjnej do Naczelnego Sądu Administracyjnego.
5. Skarga nadzwyczajna – Skarga nadzwyczajna, wprowadzona do polskiego systemu prawnego w 2018 roku, umożliwia kwestionowanie prawomocnych orzeczeń sądowych w wyjątkowych sytuacjach, jeśli orzeczenie to narusza zasady demokratycznego państwa prawa. Skarga nadzwyczajna jest składana do Sądu Najwyższego i może być wniesiona jedynie przez określone podmioty, takie jak Rzecznik Praw Obywatelskich czy Prokurator Generalny.

Ograniczenia prawa do odwołania.

Chociaż prawo do odwołania jest podstawowym elementem ochrony praw obywatelskich, nie jest absolutne i może podlegać pewnym ograniczeniom. Mogą one wynikać z wymogów proceduralnych, takich jak terminy do wniesienia środka odwoławczego, wymóg opłaty sądowej czy warunki formalne skargi. Ponadto, w niektórych przypadkach ustawodawca może ograniczyć możliwość zaskarżenia orzeczeń lub decyzji administracyjnych, jednak takie ograniczenia muszą być zgodne z konstytucyjnymi zasadami proporcjonalności.

Prawo do odwołania jest istotnym mechanizmem ochrony praw obywatelskich w Polsce, pozwalającym na kontrolę legalności i zasadności rozstrzygnięć sądowych oraz administracyjnych. Dzięki temu każdy obywatel ma zapewnioną możliwość obrony swoich praw i interesów w systemie wymiaru sprawiedliwości. Wprowadzenie wielopoziomowych mechanizmów kontroli, takich jak apelacja, kasacja czy zażalenie, gwarantuje, że decyzje wydane przez organy publiczne i sądy są zgodne z prawem oraz sprawiedliwe.

Teorią i praktyką oraz doktryną i orzecznictwem sobie głów nie zaprzatajmy. Któż by to wszystko czytał, spamiętał i zastosował. Trzeba zwrócić uwagę na siebie, ogrzać się w blasku politycznych koncepcji i nie narażając się środowisku zmienić aż tak wiele by wszystko pozostało po staremu. Petytor może i niechaj to wystarczy.

Sugerujemy, że w tak wybiórczo dość nieschludnym systemie polskiego prawa zasadne będzie przyjęcie mechanizmów, że skargę na petycję skierowaną do organu władzy rozstrzygać będzie organ zwierzchni. Skarga będzie składana za pośrednictwem organu, który wraz z dokumentami postępowania przekaże całość akt ku rozprawie kolejnej grupy polityków. Ku Dobru Wspólnemu – koncyliacyjnie!

- Wójt – Samorządowe Kolegium Odwoławcze.
- Starosta – Samorządowe Kolegium Odwoławcze.
- Marszałek Województwa – właściwy Minister w KPRM.
- Wojewoda – właściwy Minister w KPRM.
- Minister – Prezes Rady Ministrów, Premier.
- Premier – Sąd Administracyjny.
- SEJM – Rzecznik Praw Obywatelskich.
- SENAT – Rzecznik Praw Obywatelskich.
- Prezydent RP – Trybunał Konstytucyjny.

Co jeszcze możemy dla demokracji, dla inkluzywności i dla wspólnoty Polek i Polaków wspólnie uczynić? Poproście a będzie Wam dane. Ostatecznie troszkę sobie podebatują działacze, politycy i twórcy biurokracji z sprawczą nadzieją na dodatkowe etaty. Media wątek przemilczą by nie zaryzykować zmian strumienia reklam ze półek Skarbu Państwa. Reszta jest milczeniem. Co było do wywiedzenia Wam pozostawiamy do rozstrzygnięcia. Podnieście rękę i naciśnijcie przycisk. Słowo stanie się ciałem. Demokracja wygra, gdyż pozostaje niewyciężona.

Demokratycznie wybrana Władzo. Gdyby kruchość i niedostępność zasobów ludzkich i organizacyjnych odwlekała wprowadzenie przepisów wykonawczych to Fundacja Dobre Państwo deklaruje sporządzenie projektu zmian legislacyjnych wraz z uzasadnieniem.

To Wasz Panie i Panowie Parlamentarzyści obowiązek by przeciwdziałać patologii. Zróbcie coś. Prosimy. Taka jest nasza wola. To się da zrobić. Zróbmy to wspólnie.

Oczekujemy osiągnięcia celu Petycji i informację o przyczynie zajęcia konkretnego stanowiska przez Parlamentarzystów, oraz w szczególności o sposobie realizacji zadania nakreślonego przez Petytora.

Nie jest to zmiana systemowa. Zwykła zmiana punktowa. Korekta niemalże redakcyjna. Rozumiemy niepokój, gdy dotyka się instrumentarium łapania władzy.

OŚWIADCZENIE

Wyrażamy zgodę na publikację petycji z podaniem nazwy oraz danych kontaktowych i identyfikacyjnych podmiotu składającego Petycję oraz naszych imion i nazwisk osób reprezentujących.

z wyrazami szacunku,

Witold Solski
Prezes Zarządu Fundacji

Katarzyna Kosakowska
Członek Zarządu Fundacji